

Deze maand bestuderen we fragmenten uit deel 8 van *De nieuwe menselijke revolutie*, hoofdstuk 4, 'Woeste stroomversnellingen'

[...] Vanaf 15 januari zou een gezelschap met Soka Gakkai-directeur Minoru Suzumoto en 4 andere verantwoordelijken 7 steden gaan bezoeken in Zuid-Korea [...] om daar de leden te ontmoeten. In die tijd waren er meer dan 1.000 families die het Nichiren Boeddhisme beoefenden in Zuid-Korea. [...] De Japanse leden voelden een bijzonder sterke band met hun Koreaanse kameraden in geloof. Sommige van hen waren tijdens de Tweede Wereldoorlog gestationeerd geweest in Korea en er woonden veel leden van Koreaanse afkomst in Japan, die in diverse delen van het land beoefenden.

De leden van de Soka Gakkai in Japan beschouwden het bezoek van Suzumoto en andere Soka Gakkai-verantwoordelijken aan Zuid-Korea als een nieuwe stap in de ontwikkeling van kosenruffu in Azië. Dit vooruitzicht maakte hen bijzonder blij en gaf hen hoop. Korea was in het verleden het slachtoffer geweest van Japanse agressie. Daarom voelden de Japanse leden de verantwoordelijkheid om zich in te zetten voor het geluk van het Koreaanse volk. [...]

Japan had de beschikking gekregen over talloze culturele schatten uit de koninkrijken van het Koreaanse schiereiland. In vroeger tijden waren de kunst van het telen van rijst en het maken van bronzen en ijzeren voorwerpen allemaal door deze Aziatische “buren” naar Japan overgebracht. Hetzelfde gold voor weg- en waterbouwkunde, irrigatie-technologie, een schrijfmethode, geneeskunde, geneesmiddelen en de maankalender. Ook de aanleg van het bassin van Kioto¹ in de oude hoofdstad Kioto, dat al zo’n 1.000 jaar oud was, was grotendeels aan Koreaanse immigranten te danken.

De belangrijkste schat die Japan van Korea kreeg was het boeddhisme. Het boeddhisme had zijn oorsprong in India en was via Centraal Azië naar China en Korea en uiteindelijk verder naar Japan verspreid. Japan was het eindpunt van de overdracht naar het oosten, in het midden van de zesde eeuw. [...]

Vele eeuwen later, aan het eind van de zestiende eeuw, viel Japan het Koreaanse schiereiland binnen. Toyotomi Hideyoshi² beraamde de aanval en hij stuurde in 1592 eerst een grote krijgsmacht naar Korea. [...] Daarna, in de tweede helft van de negentiende eeuw, begon in Japan een nieuwe periode van modernisering, met het motto “Verrijk het land en versterk de krijgsmacht.” Omdat Japan zich wilde afscheiden van Azië en een bondgenoot wilde worden van de Westerse machten, zette Japan een programma op om zijn Aziatische buurlanden binnen te vallen. Het idee was om sterk te worden en dan de Aziatische landen de oneerlijke behandeling te geven die het zelf in het verleden van het Westen had gekregen.³

Korea leed het meest onder dit Japanse beleid. [...]

In augustus 1910 werd een verdrag ondertekend voor de annexatie van Korea door Japan. Deze verschuiving van “bescherming” naar “annexatie” stelde de controle van Japan over Korea veilig. “Annexatie” was niet meer dan een eufemisme voor het uitschakelen van Korea als een

¹ Bassin van Kioto, gelegen in de zuidelijke prefectuur Kioto, in het centrale deel van Honshu, het hoofdeiland van Japan. Aan de noordzijde van het bassin ligt de stad Kioto.

² Toyotomi Hideyoshi (1537-98), krijgsheer die in 1590 de taak van nationale hereniging afrondde.

³ In de jaren 1850 en 1860 werd Japan gedwongen tot een aantal ongelijke verdragen met de Westerse machten, waarbij het Westen een aantal privileges kreeg, waaronder extraterritorialiteit (diplomatieke onschendbaarheid), en Japan werd de autonomie in in- en uitvoerrechten ontnomen.

onafhankelijke staat en een actie die van Korea een kolonie van Japan maakte. [...] Zo begonnen bijna 4 decennia van Japans schrikwekkende heerschappij over Korea. [...]

Japans koloniale heerschappij over Korea is een lang en donker hoofdstuk in de geschiedenis. [...] Maar de tegenspoed hield aan. Aan het eind van de Tweede Wereldoorlog werd de aanwezigheid van Japan in Korea vervangen door troepen van de Sovjet-Unie en de VS, die het land vanuit het noorden en het zuiden binnenvielen. Korea werd op de 38^e breedtegraad verdeeld in twee bezette gebieden onder een apart beleid. Al snel begon de Koude Oorlog tussen de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie en tegen de vurige wensen van de bevolking in werd de verdeling van Korea in Noord- en Zuid-Korea een vaststaand feit. [...]

De spanningen van de Koude Oorlog tussen het Oostblok en het Westblok die na de Tweede Wereldoorlog ontstonden, veroorzaakten een hevig en wreed conflict dat eindigde in bloedvergieten tussen een eens verenigd volk. Ook al was Korea bevrijd van de Japanse overheersing, de lente van vrede was nog ver weg. [...]

Shoji Tajima was geboren in Ulsan in de provincie Kyongyongnam in Zuid-Korea en hij was met zijn familie naar Japan verhuisd toen hij 6 jaar was. Zijn familie was hun landbouwgrond kwijtgeraakt onder het koloniale bestuur van Japan en ze waren gedwongen te emigreren. Zijn vrouw, Miè, was een tweede generatie Koreaanse migrant die in Tokio was geboren; haar familie kwam oorspronkelijk uit Taegu in de provincie Gyeongsangbuk. Ze trouwden in 1944. Toen de Tweede Wereldoorlog het jaar daarop tot een einde kwam, besloot de familie van Shoji terug te keren naar Korea. Maar Shoji werkte aan een medische universiteit en studeerde daarnaast om toegelaten te worden tot de daaraan verbonden medische faculteit, en daarom bleef hij in Japan. [...]

Veel Koreanen die terugkeerden uit Japan maakten een moeilijke tijd door toen ze zich probeerden aan te passen aan het leven in Korea. Er werd zelfs op hen neergekeken door hun landgenoten, die hen maar nietsnutten vonden. Kinderen die in Japan waren geboren, spraken soms geen Koreaans en werden vernederd en gepest door andere Koreaanse kinderen.

Miè wilde in haar nieuwe vaderland onderling vertrouwen tussen de mensen opbouwen en daarom werkte ze hard als landarbeidster, ook al had ze daar geen ervaring mee. Elke dag werkte ze op de velden, van zonsopgang tot zonsondergang en waste dan eindelijk de modder van haar voeten onder de fonkelende sterren. Toch slaagde ze er maar nauwelijks in haar familie te eten te geven. Toen brak de Koreaanse Oorlog uit. Miè bezocht haar eigen familie in Taegu en toen ze daar was, kwamen de gevechten dichterbij. Daardoor beseftte ze dat ze mogelijk zou kunnen omkomen en dat ze daar klaar voor moest zijn. In die tijd overleed haar vader door een ziekte. Haar vaderland was vol pijn en verdriet en ze wenste dat ze terug kon gaan naar Japan om bij haar man te zijn.

In 1952 hoorde Miè dat er een boot naar Japan ging. Zij besloot te gaan. [...]

Het gezin begon zo een nieuw leven in Yokohama. Shoji runde een klein hotel en alles ging goed. Ze kregen al gauw een dochter, maar toen ze één was kreeg ze tuberculose en moest in een ziekenhuis worden opgenomen. In die tijd hoorde Miè over het Nichiren Boeddhisme van een vrouw die haar in het huishouden hielp. In 1954 werd ze lid van de Soka Gakkai in de hoop dat haar dochter zou genezen. [...]

Toen de financiële problemen van haar familie een dieptepunt bereikten, werd Miè aangemoedigd door haar medeleden van de Soka Gakkai. Hierdoor werd ze zich diep bewust van haar persoonlijke karma en ze besloot dit met haar geloof volledig te veranderen. Ook Shoji,

aangezet door hun erbarmelijke omstandigheden, begon oprecht te beoefenen. Het echtpaar bezocht het centrum van de Soka Gakkai regelmatig om daimoku te doen. [...]

Ze konden alleen nog op hun geloof terugvallen. Ze begrepen heel goed dat ze geen andere keus hadden dan elke dag geduldig en standvastig door te ploeteren. Op een bepaald moment kregen ze raad van Josei Toda, de tweede president van de Soka Gakkai. Geïnspireerd door zijn sterke overtuiging in geloof, deden ze de gelofte hun karma te veranderen en spraken ze met anderen over het Nichiren Boeddhisme. Iedere dag gingen ze bij het aanbreken van de dag van huis en trokken ze de zware kar naar het kantoor voor werklozen. Nadat hij de kar had neergezet, ging Shoji werken als handarbeider. Ze brachten de avond gezamenlijk door en namen vol vreugde deel aan Soka Gakkai-activiteiten.

Ze leden ook onder de wrede en oneerlijke behandeling van de Japanse samenleving. Maar in de Soka Gakkai vonden ze warme acceptatie. De vriendelijke aanmoediging en ondersteuning van hun medeleden, die hen behandelden als familieleden, ontroerde hen. Shoji begon uiteindelijk samen een bedrijf met een vriend en later alleen. Hij werd actief op het gebied van financiën en kort daarna haalde hij zijn familie helemaal uit de armoede.

“Dit boeddhisme is wonderbaarlijk!” dacht hij. “Het zal iedereen absoluut gelukkig maken. Ik zal alles doen wat ik kan om dit prachtige geloof te delen met mijn landgenoten in Zuid-Korea!” Vastbesloten om die wens te vervullen, reisden de Tajima’s in de herfst van 1959 naar hun vaderland en spraken daar met vrienden en familieleden over het boeddhisme. Terwijl ze daar waren begon de moeder van Miè te beoefenen en de ouders van Shoji en de schoonzus van Miè deden dit later ook.

In 1961 werd Miè benoemd tot vrouwenverantwoordelijke van de afdeling Waseda in Tokio. Tijdens het interview voor deze functie zei ze met tranen in haar ogen tegen Shin’ichi Yamamoto: “Ik ben niet capabel genoeg om de enorme verantwoordelijkheid te dragen voor een afdeling.” Maar Shin’ichi antwoordde geruststellend: “Je gaat dit prima doen! Ik zal je ondersteunen. Heb vertrouwen en doe je best!” De woorden van president Yamamoto gaven Miè veel moed. Ze werd 2 jaar later vrouwenverantwoordelijke van een algemene afdeling en haar man Shoji werd benoemd tot assistent afdelingsverantwoordelijke. Ze bezochten Zuid-Korea regelmatig en gingen naar Ulsan, Taegu en Pusan om het boeddhisme met hun vrienden te delen. [...]

Choi Jeong Yeol was een jongeman van in de 30 die een verfwinkel runde. Hij woonde in Taegu in de provincie Gyeongsangbuk, de op twee na grootste stad in Zuid-Korea. Hij was ongeveer 2 jaar daarvoor lid geworden van de Soka Gakkai en erg actief, hij vervulde een centrale rol in Taegu. Toen Choi in de krant over de nieuwe beleidsregels las die de regering had aangenomen met betrekking tot de Soka Gakkai, wist hij dat hij iets moest doen. Omdat hij wilde dat zijn land een correct begrip had van de Soka Gakkai, stelde hij een verslag op waarin hij uitlegde wat voor soort religieuze groepering het eigenlijk was en stuurde dit naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken.

Na ongeveer 10 dagen, begin februari, ontving Choi een aangetekende brief met de datum 31 januari. Het was een officieel antwoord van de minister van Binnenlandse Zaken waarin stond: “Ik geef u hierbij de informatie dat de Soka Gakkai, waar u lid van bent, een Japanse imperialistische religie is met de sterke neiging om mensen uit te sluiten en extreem nationalistisch. Daarom is de regering op dit moment van oordeel dat de Soka Gakkai een anti-nationale, anti-Koreaanse organisatie is. Als gevolg hiervan zijn alle bijeenkomsten, correspondentie of bekendmakingen met het doel van verspreiding, evenals de invoer van

publicaties die dergelijke activiteiten ondersteunen en de verspreiding, aankoop of bestudering ervan, een schending van het landelijke beleid. Ik verzoek u om uw plicht voor het vaderland te vervullen en in deze kwestie samen te werken met de regering.” [...]

Hij deed daimoku en dacht na over wat hij nu moest doen. Terwijl hij chantte, realiseerde hij zich dat dit het verschijnen van de drie hindernissen en vier duivels was die de functie hebben om de vooruitgang van kosenrufu tegen te houden, precies zoals het boeddhisme ons leert. Hierdoor kwam er een sterke vastberadenheid om deze strijd te winnen in hem naar boven. [...]

Nadat Choi het officiële antwoord van de regering had ontvangen, kwam hij met 6 of 7 andere kernleden van de regio Taegu in het huis van een van hen samen. Choi las de brief voor. [...]

Choi begon te praten, en alsof hij zichzelf wilde aanmoedigen zei hij: “Dit document bestempelt de Soka Gakkai als een anti-Koreaanse, anti-patriottische organisatie. Het verklaart dat elke bijeenkomst of correspondentie met het doel van verspreiding, en ook elke poging tot het invoeren, verspreiden of kopen van Soka Gakkai-publicaties die onze overtuiging kunnen vergroten, onwettig is. Maar de Zuid-Koreaanse grondwet garandeert de vrijheid van religie. We hebben niets gedaan dat de wet schendt, toch? Ik denk dat dit probleem gewoon voortkomt uit verkeerde ideeën van onze regering over de Soka Gakkai. We hoeven echt nergens bang voor te zijn.”

Choi's stem werd krachtiger toen hij zei: “Als we deze situatie bekijken in het licht van de geschriften van de Daishonin, hebben we duidelijk te maken met de drie hindernissen en vier duivels die mensen proberen te verhinderen te beoefenen. Met andere woorden, ons geloof wordt op de proef gesteld. Gezien de omstandigheden moeten we natuurlijk rekening houden met de maatschappelijke gevolgen van onze acties. Maar ik voel ook dat het tijd is dat we ons moedig uitspreken omwille van het Nichiren Boeddhisme en de Soka Gakkai, zonder ook maar één stap terug te doen. Wat zal er gebeuren als we ons door dit obstakel laten verslaan en het vuur van ons geloof laten doven? We zullen dan nooit in staat zijn onze landgenoten, die al zo verschrikkelijk hebben geleden, de weg naar echt geluk te wijzen.

“Ik ben vastbesloten om op te staan en mijn geloof tot het allerlaatst te beoefenen, wat er ook gebeurt. Sta alsjeblieft samen met mij op! Laten we de gelofte afleggen dat niemand zal stoppen met beoefenen en dat we alles zullen doen om onze medeleden te ondersteunen en aan te moedigen.” De leden waren allemaal nog betrekkelijk nieuw in geloof. Maar toen ze naar de oprechte smeekbede van Choi luisterden, begonnen hun ogen met steeds meer vastberadenheid te stralen. [...]

Na zorgvuldige overweging had Choi een ontmoeting met de centrale leden in Taegu en deelde zijn gedachten met hen: “Het antwoord van het Ministerie van Binnenlandse zaken wordt gegeven in de vorm van een verzoek om mee te werken aan het beleid van de regering, maar het doel is duidelijk het verbieden van de activiteiten van de Soka Gakkai. Als we achterover leunen en dit laten gebeuren, zal het grondwettelijke beginsel van religieuze vrijheid geweld aan worden gedaan en worden we beroofd van een van onze grondrechten als inwoners van dit land. Aangezien de brief een bevel van de regering is, denk ik er echter over om te eisen dat dit wordt teruggedraaid.”

Eind februari stuurde Choi een petitie naar de minister van Binnenlandse zaken met de vraag om het verzoek van het ministerie te herroepen op grond van het feit dat het een schending van de grondwet was. Begin maart wees de minister de petitie af. Vervolgens maakte Choi zijn zaak aanhangig bij het Hoofdgerechtshof van Seoul. [...]

Choi stond onder zware druk, zowel direct als indirect en uiteindelijk verslechterde de situatie zo erg dat hij zijn handel in verfstoffen verloor. Toch bleef het vuur van zijn geloof branden. Hij kreeg ook veel steun van zijn zwager en andere leden van de Soka Gakkai. [...]

Een jaar later, in februari 1965, sprak het hooggerechtshof van Seoul een oordeel uit in Choi's zaak [...] in het voordeel van Choi.

Het Hooggerechtshof kwam in oktober van het volgende jaar, 1966, tot een oordeel en herriep de uitspraak van het hooggerechtshof van Seoul. De uitspraak luidde dat de zaak van Choi was gebaseerd op een misverstand wat betreft de brief van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Wettelijk gezien was de brief niet meer dan het "weergeven van een mening" en geen bestuursmaatregel opgelegd op gezag van de regering. Het hof oordeelde daarom dat de eis van Choi dat de regering haar bevel zou intrekken onnodig was en wees zijn eis volledig af. Oftewel, het antwoord van de minister was slechts een mening van de regering over Nichiren Shoshu en de Soka Gakkai en geen uitvoeringsbesluit gericht tegen religie. [...]

Toch veranderde er niets in de zienswijze dat de Soka Gakkai tegen de belangen van Zuid-Korea en zijn bevolking inging. Ook veranderde de regering haar beleid niet dat de religieuze activiteiten van de organisatie een schending van het nationale beleid waren. Zelfs als de leden activiteiten konden organiseren, zou het nog heel moeilijk zijn voor het Hoofdbureau in Japan om verantwoordelijken naar het land te sturen om de leden daar aan te moedigen. Onder deze omstandigheden was het enige wat de Zuid-Koreaanse leden konden doen, zich te verenigen en de fakkel van geloof zelf hoog te houden. Er was nog steeds geen enkel teken dat er een einde zou komen aan hun winter vol ontberingen. [...]

Niets kan een sterke beslissing tegenhouden. Vervuld van liefde voor hun land vochten deze moedige leden door en gaven nooit toe aan frustratie of wanhoop. Men zegt dat de boom die het diepst geworteld is, opgewassen is tegen de droogte. De vurige toewijding van de Zuid-Koreaanse leden aan het geluk van hun landgenoten overwon hun moeilijke omstandigheden en geleidelijk aan werd de kring van leden in Zuid-Korea groter. Rond 1969 waren er zo'n 30.000 huishoudens lid en de bloemen van voorspoed en vreugde stonden in het hele land in bloei. [...]

Een sterke beslissing kan het hele universum in beweging brengen. Daarom kunnen onze sociale omstandigheden, hoe moeilijk ze ook zijn, zeker veranderen.

De leden in Zuid-Korea geloofden dat de dag zou komen dat ze hun activiteiten in de samenleving vrij en met opgeheven hoofd konden doen. Elk lid werkte hard om een modelburger te worden en bleef voortdurend beoefenen. [...]

Nichiren Daishonin schrijft: "Een wijs persoon is niet iemand die het boeddhisme los van wereldse zaken beoefent, maar eerder iemand die de beginselen die de wereld bepalen, werkelijk begrijpt. (WND-I, 1121) Oftewel, het boeddhisme beoefenen betekent de waarde van de samenleving te zien; dit houdt in bijdragen aan de samenleving en haar welzijn. Iemand die dit doet is een "wijs persoon."

De leden in Zuid-Korea waren vastbesloten om de waarheid en geldigheid van het Nichiren Boeddhisme en de Soka Gakkai aan te tonen. Als ze de misvattingen toestonden, zou de waarheid verloren gaan. Als deze misvattingen niet konden worden rechtgezet was dit het definitieve einde van waarheid en rechtvaardigheid. "Alles hangt af van hoe groot het verschil is dat we in de samenleving kunnen maken," dachten de leden. "Op die manier kunnen we de integriteit van de Soka Gakkai laten zien." Met dit in gedachten zetten de leden in het hele land zich vrijwillig in om hun leefgemeenschap te verbeteren. [...]

Op basis van het boeddhistische humanisme wonnen de leden van de organisatie met deze praktische inspanningen het vertrouwen van de samenleving. In december 1979 werd de organisatie enorm geprezen voor haar bijdrage aan een grotere voedselproductie en het voorkomen van gewasschade. De leden ontvingen erkenning van het Ministerie van Landbouw, Bosbouw en Visserij. Het was de eerste keer dat ze een eervolle erkenning kregen van Zuid-Korea. In januari 1984 toonde de Zuid-Koreaanse president, Chun Doo Hwan, de organisatie zijn erkentelijkheid vanwege haar bijdragen aan het enorm vergroten van het inkomen van de boeren- en vissersgemeenschap. In juni 1996 prees de directeur van het Bureau voor Milieubeheer de groep voor haar werk op het gebied van milieubescherming. Ze kreeg ook talloze eervolle vermeldingen van regionale regeringsagentschappen in het hele land.

Dit was allemaal het bewijs dat het Koreaanse Boeddhistische Genootschap een organisatie van hoop was geworden die voor de samenleving onmisbaar was geworden. De vasthoudende inspanningen van de leden waren door de dikke muur van onbegrip die ze daarvoor steeds op hun weg vonden, heen gebroken. [...]